

ȘTEFAN BĂNICĂ

Personalitatea lui Ștefan Bănică s-a manifestat cu o forță artistică ieșită din comun încă de la debut (1955). Și tot de atunci a intrat în conștiința publicului spectator, fie că a jucat la Galați, la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț sau la Ploiești (rolul titular din *Vicleniile lui Scapin* de Molière). Din 1960 revine în București, jucând întâi la Teatrul Giulești, apoi la Teatrul „Bulandra”; în același timp, e solicitat din ce în ce mai des în emisiuni de radio și televiziune, unde, cu marile sale resurse comice, face din fiecare apariție un regal. Consacrat ca una dintre cele mai populare vedete ale noastre, actorul continuă să dezvăluie noi și neașteptate fațete ale temperamentului său dramatic — robust, tonic și decis. În așteptarea rolurilor pe care le merită, își risipește harul în spectacole de divertisment, unde se dăruie jocului și dăruie bucurie publicului. Dintre rolurile interpretate la „Bulandra”, notăm: Iordache (*D'ale carnavalului*), Ghiță Pristanda (*O scrisoare pierdută*) de I. L. Caragiale, Miller (*Comedie pe întuneric* de Peter Shaffer), Spirache (*Titanic vals* de Tudor Mușates-

cu), Profesorul (*Chițimia* de Ion Băieșu), Gică Rimboacă (*Undeva, o lumină* de Doru Moțoc); în prezent, poate fi văzut în *Anecdote provinciale* de A. Vampilov (în rolurile Anchiughin și Polapov), *Furtuna* de Shakespeare (Stephano), iar la Giulești, în *„Escu* de T. Mușatescu (Decebal Necșulescu).

În repetiție, la „Bulandra”, rolul profesorului Sever Albescu în piesa *Noțtunea de fericire* de Dumitru Solomon. Regia Valeriu Moisescu.

„Sever Albescu. Filosof. Coleg și prieten cu Tudor Damian, conferențiar de filosofie. Îmi pare rău. Credeam că ați auzit de mine...” — așa se prezintă personajul meu femeii de care s-a îndrăgostit. Găsesc că e un tip extraordinar. Un om deschis, volubil și entuziast. Foarte inteligent, un minunat profesor, pasionat de meseria sa; intransigent în ceea ce privește principiile, însă cu rafinament și simplitate în aplicarea lor. Un om cu idei largi și foarte înțelegător, tăios la vorbă, expeditiv; dușos și constant în prietenie. Apără tot ce e bun și de folos socialismului. Respinge cu vehemență demagogia. Plin de optimism în orice împrejurare. Poate un pic prea exaltat pentru un filosof, dar trăim în epoca vitezei. Sigur, nu e rolul visat. Nu-ți alegi rolul, el te alege pe tine. Sîntem alții la început de repetiții, iar soarta relațiilor actor-personaj, se știe, este de a fi în fiecare seară... perfectibilă. Sînt deosebit de sensibili la abundența hazului său și la caracterul lui dinamic, din care se desprinde o forță extraordinară.

Piesa lui Solomon este construită în jurul unei metafore. Întîlnirea personajelor care o populează stă sub semnul descoperirii adevărului; fiecare contribuie la descoperirea celuilalt și se descoperă pe sine însuși, într-o dezbateră despre ceea ce este «fericirea».

Cred în reușita unui spectacol pe măsura «firmei» noastre, avîndu-l la pupătru pe experimentatul regizor Valeriu Moisescu. Partenerul și prietenul meu din plesă (Tudor Damian) este Virgil Ogășanu”.

PAULA IONESCU

Paula Ionescu și-a făcut studiile în Institut sub neprețuita îndrumare a profesorilor Beate Fredanov și Octavian Cotescu. Repartizată la absolvire, în 1972, la Teatrul Dramatic din Brașov, tinăra actriță s-a impus destul de repede publicului brașovean prin interpretarea unor partituri dificile și diverse. Fișa ei de activitate cuprinde peste 30 de roluri principale, dintre care amintim: Viola (*A 12-a noapte* de Shakespeare); Gloria (*Nu se știe niciodată* de G.B. Shaw); Mașa (*Trei surori*), Mașa (*Pescărușul*) de A. P. Cehov; Mița Baston (*D'ale carnavalului* de I. L. Caragiale); Patroana (*Mitică Popescu de Camil Petrescu*); Corina (*Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebastian); Reportera (*Interviu* de Ecaterina Oproiu — premiat „pentru cea mai bună interpretare a unui rol feminin” la Festivalul de teatru contemporan — Brașov, ediția 1978); Marta (*Mormântul călărețului avar* de D.R. Popescu); Krystyna Chlebowska (*Examenul*

de J. P. Gawlik); Eva (*Pluralul englezesc* de Alan Ayckbourn).

Dotată cu un remarcabil temperament scenic, Paula Ionescu vădește și un viu simț al caracterizării personajului; în interpretarea ei, spontaneitatea se îmbină cu elaborarea profundă, exaltarea romantică nu blochează luciditatea. Actrița dispune de un larg registru interpretativ, verificat în dramă și în comedie, în piese clasice și contemporane.

— Viitorul rol ?

„Iulia, sora cea mai mare din drama lui Horia Lovinescu *Surorile Boga*. Din mai multe motive, este ceea ce se poate numi un «rol așteptat». Unul ar fi acela că îmi împlinește o «paletă» de eroine contemporane pe care am avut prilejul să le prezint pînă acum publicului; altul ar fi că abia acum, după 12 ani de meserie, cu înțelepciunea și experiența pe care nădăjduesc că le-am acumulat, cred și simt că mă pot apropia de un rol atît de complex. Este un personaj-esență. Doctorița Iulia Boga este binecunoscută spectatorilor datorită numeroaselor interpretări pe diferite scene și la teatrul TV. Profesia o recomandă ca pe un om de acțiune. Este o femeie inteligentă, curajoasă, cu un viu simț moral, care se simte răspunzătoare atît de soarta cît și de fiecare gest al surorilor ei mai tinere. Viața n-a prea răsfățat-o, și nici firea ei austeră n-o îndeamnă să ia lucrurile ușor, așa că nu-i de mirare că uneori e amară și sceptică: «Sîntem niște frunze pe apă...». Răscrucea în evoluția dramatică a Iuliei este legată de intrarea luptătorului comunist Pavel Golea în casa și în viața ei. În august 1944, în plină ciocnire armată cu rămășițele trupelor hitleriste. Dincolo de tot ceea ce-i desparte ca biografie, ca formație, ca mod de a gândi, între acești doi oameni, care se potrivesc în mod esențial, comunicarea se leagă instantaneu. Sub influența puținelor lui cuvinte, dar mai ales a faptelor lui, orizontul ei se deschide, devine receptivă la evenimentul social, la ideea politică, descoperă existenței un sens major și o perspectivă.

Caut să-mi însușesc starea eroinei, în repetitiile la care lucrez cu bucurie împreună cu regizorul Eugen Mercus și cu ceilalți colegi”.

Maria MARIN